

Dalekot' jeho sen, umrlý jako stín,
obraz co bílých měst u vody stopen klín,
takt' jako zemřelých myšlenka poslední,
tak jako jméno jich, pradávných bojů hluk,
dávná severní zář, vyhaslé světlo s ní,
zbortěné harfy tón, ztrhané strůny zvuk,
zašlého věku děj, umřelé hvězdy svit,
zašlé bludice pouť, mrtvé milenky cit,
zapomenutý hrob, věčnosti skleslý byt,
vyhasla ohně kouř, slitého zvonu hlas,
mrtvé labutě zpěv, ztracený lidstva ráj,
to dětinský můj věk.

Jaro

Kreslí jaro krásu žen
do křivek všech příslibností
chodím láskou zasažen
jako vždycky do úzkosti

Taví vítr sněžnost těl
kreslí něžně jímku klína
jaro jsi můj nepřítel
bolí ta a bolí jiná

Každá nosí v sobě zmar
pošetilých pološtěstí
Jaká to jen řada mar
chodí dole po náměstí.

Smrt umírajícího v sadě

Mlčím vás, jabloně! A vítr očí vzdouvá
plachty mých víček v starost o dva sněhy,
před jejichž bělostí pohled mé krve couvá,
zapřen do rány něhy.

Ležím kříž odříkání. umřít! A přec tu je
zachvění údivu, jež vlní dech můj sem.
Podobně dar se ještě pohybuje
na citu přijatém.

V radostném smíření, že země všemu předcházela,
bys křídla obhájil, můj dech se zvedá teď, můj rod.
Mlčící jabloně! slovo jablka ústa má bys chtěla -
k vám z lože sestupuji, přicházím - - A přece od.

Balada o Smrtné ulici v Třebíči

Bloudíce dlouho letním městem,
jak chtěli bychom najít se,
jak chtěli bychom někam dojít ještě,
došli jsme až do Smrtné ulice.

Všechny cesty vedou
vzhůru ke hřbitovu
a tou úzkou šli jsme
ruku v ruce spolu.

Potom později, už za tmy,
když ubývalo jako krajíce
luny, kterou osud neukrad mi,
vraceli jsme se zas do té ulice.

Kopyt klopýtavých
zněl tam umíráček
a mrak každé hlavy
zanechal tu mráček.

My jsme však tak šťastni živi byli!
Třebas varoval nás zvonek stanice,
prostřed trati jsme se políbili
blízko Smrtné té ulice.

Tam ti mrtví dole
vzdech už nezachytí,
ale na hřbitově
prudčej voní lípy.

Až si umřem, láska taky zemře?
Tenkrát, milá, měl jsem tě rád nejvíce.
Někdy srdce s náručím se sevře
– úzkostí – tou ze Smrtné ulice.

Je květen stínů. Polední parna dávno už za sebou máme.
Sen opilý krví umdlel a čistšími tony hraje.
Hořící trámová vězení našeho s praskotem ohně se láme,
a u cesty nezralé ovoce naše reflexem západu zraje.

Nežel, má duše, že dojdeme až v noci k tvému rodnému městu
a zahrad jeho že neuzříme pak v soumracích, po klekání:
naše vlastní uhaslé dni nám paprsky postelou cestu
a jásotem po leta vyslaných nadějí budeme uvítáni.

Den září zatmívá dálky — noc temnem zapaluje výše.
Průlomem zřícených krovů se nad námi otvírá nebe. —
A v symfonii bratrských hlasů, jež vonným přívalem dýše
od světa k světu, jak písňe lodí plujících vedle sebe,

v rozkoši puštěného světla, v dotycích neznámých slovu,
pod stíny, jež na pozemskou myšlenku vrhl jsi tajemstvími,
jak v úzkosti dechnutý signál, rdoušený stěnami kovu,
sen zemský k tvé slavnosti se rozleje vlnami jásavými.

Ó Věčný! Ať tušení naše jsou sladká těm, kteří v bolestech tonou.
Pějeme hymnu ze slov, jež značí smrt ve všech jazycích země.
Neboť nám, kteří věříme, je den tvůj dobou zrání, zahořkle vonnou,
praskající v bolestných klasech a večerem chlazenou jemně.

Černé dveře na petlici,
matka s dcerou ve světnici.
Na petlici černé dveře,
matka s dcerou u večere.

- Co to máte na talíři,
matko má?
Co to máte na talíři,
ty dva prsty na mě míří.
Míří? Ach ne! Bůh pomozí,
ty dva prsty na mne hrozí,
matko má!

- Nic se neboj, jez ten párek,
dcero má!
Nic se neboj, jez ten párek,
jeť to pouhý z lásky dárek.
Od milého jsem jej vzala

a tobě jej vařit dala,
dcero má!

- Řekněte mi, kde můj milý,
matko má!
Řekněte mi, kde můj milý,
ani jsme se nespátřili,
matko má!

- Dnes ráno byl ještě svěží,
dcero má!
Dnes ráno byl ještě svěží
a teď na hřbitově leží,
dcero má!

Na petlici černé dveře,
dcera vstala od večere.
Černé dveře na petlici,
dcera matce - vražednici
vyšla chystat šibenici.

V Kutné Hoře na faře
Nekrmí se buchtou.

Pánbůh dělá párkaře.
Párek farář s kuchtou.

Již za šera čekával, až rusá hvězda zas bleskne
až ohně dohoří, až večer v lada zas padne.
V sinavém stmívání vešel pak do noci teskné,
do noci nemocné, do noci mrtvé a chladné.

A za ním táhli se ryšaví, churaví psi.
Běželi za vůní, která se v rovinách táhla,
běželi podhradím, běželi černavou vsí
a teprv k půlnoci vychrtlá hrdla se stáhla.

V krajinu bázlivou, v krajinu dusnou a tesknou
marně se ubíral s marným svým povadlým zbožím,
na kterém zelené skvrny se stáří už lesknou.
Marně se prodíral trnitým, krvavým hložím.

Neb lstivé Kyrie za řekou mollově vzdechlo,
že cosi stonalo, že cosi padlo a zdechlo.

